

Szervezetek az emberi jogokért

Nemrég érdekes kérdést tett fel nekem egy más országból jött látogató. Kérdezte, milyen kapcsolatban vagyok olyan hazai és nemzetközi szervezetekkel, akik nyilvánosságra hozzák, és jogi útra terelik a hivatalok mulasztásait, vagy azok Egyenlő Bánásmód Törvényét megsértő intézkedéseit.

Mert szerintem ez egy jó út a problémák megoldására. Próbáltunk erről vitatkozni. Persze, szerintem is jó út, ha nincs más. Végső megoldásként. Nekem is megvannak a címek, egyszer-kétszer már fordultam hozzájuk tanácsért. Ügy, amiért ide kellett volna hívnom őket, még nem volt. Még mindig meg tudtuk oldani másképp. Helyi szinten.

Pedig lehetett volna már sokszor. Most is feljelenthetnék egy hivatalt, azokért a szavakért, mondatokért, amiknek nem lenne szabad elhangozni, azokért a napi reakciókért, amelyek nem a megoldásra, az együttműködésre törekszenek, hanem a kiszámíthatatlanságra, a hatalom bizonygatására. Bármelyik roma jogi szervezet szívesen segítene, tudom. És a kimenetelét is. De még próbálkozok. Még nem akarom, még bízok egy más megoldásban.

Mert az elmarasztalás megtörténne, talán pénzbírság is lenne a dologból, de változás, az nem. A jogvédő szervezet elmegy, a hivatal marad. És a cigány is.

A hivatalban nem a szemléletváltást, hanem a még nagyobb ellenérzést váltja ki egy-egy ilyen feljelentés. A fő elvárás irányukban az „ügy nélküli”, csendes működés, senki sem vágyik olyan hírnévre, amit egy ilyen eljárás ad.

Sokszor jutottam már el én is eddig a mondatig: rendben, akkor most fogom a telefont, és hívok valakit, de akkor már nem lehet megállítani a dolgokat. Sem a nyilvánosságot, sem a feljelentést. Ezt általában senki sem akarja. Szinte mindig tudunk találni más megoldást.

A cigányoknál pedig egy-egy ilyen, számukra sikeres ügy sokszor túl nagy igazságérzetet ad. Nem a konkrét eset kapcsán, hiszen abban a bíróság döntése alapján általában igazuk van, hanem a napi kapcsolataikban, kommunikációjukban. Gyakran elvész a realitásérzék, és úgy érzik, rájuk nem vonatkoznak a törvények, hisz nekik segítenek a jogvédők, ha valami nem úgy alakul, ahogy ők gondolják. Nem az alkalmazkodást, az együttműködést, hanem a fenyegetőzést váltja ki bennük.

Úgyhogy én azt gondolom, jobb a helyi konfliktuskezelés, a nyugodt megoldáskeresés. Mert cirkuszt mindenből lehet csinálni, csak nem biztos, hogy érdemes.

Legjobb példám erre pár éve történt: egy kis cigány tanítványomnak elromlott a foga elől, a metszőfogánál. Csúnyán, és a lyuk egyre nőtt. Elküldtem a fogorvoshoz. Kis idő múlva visszajött, hogy azt mondta a doktor néni, ezt nem lehet betömni.

Lehetett volna cirkusz: diszkrimináció a fogászaton...nem lett volna rossz szalagcímnek sem...De nem ezt a megoldást választottam. Visszaküldtem a gyereket, kérve, mondja meg a doktor néninek, Nóri néni (ez én vagyok) írásban kéri szépen, hogy ezt nem lehet betömni....Ez az apró, de udvarias figyelmeztetés elég volt. A fogat betömte, és azóta ügyel arra, hogy ez ne történjen meg újra.

Kérdezem én, nem jobb volt ez a megoldás?

A vitapartnerem szerint nem. Szerinte eltussolom a problémákat. Lehet. De engem a békés együttélés kényszerítő eszközök nélküli elérése jobban vonz.

Bár az is lehet, hogy ez csak az én megoldáskereséseim jellemzője. De nekem még működik.

Emberi jogok

Írta: L. Ritók Nóra

2010. augusztus 28. szombat, 12:38 - Módosítás: 2010. augusztus 28. szombat, 12:56

(*Forrás: fn.hu*)